

Arrest

nr. 64 805 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2011 met referentienummer 6488.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mongla. Sinds 1984 zou u betrokken zijn bij de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party). U zou voor Ali Asgar Loby, een vooraanstaand politicus gewerkt hebben. Via hem zou u een contract gekregen hebben waardoor uw bedrijf voedsel kon leveren aan de schepen in de haven. Door zijn tussenkomst zou u in Mongla tot de "office secretary" van de "BNP" benoemd zijn, maar u zou niet vaak actief geweest zijn in deze functie. Na de machtsovername zouden u en andere leiders van de "BNP" problemen gekregen hebben. Verschillende leiders zouden gedood zijn. Op 17 mei 2009 zouden de mensen van de Awami League u

aangevallen hebben in uw kantoor, dat kort en klein geslagen werd. U zou naar de politie gegaan zijn om een klacht tegen hen neer te leggen, maar een bevriend inspecteur zou u gewaarschuwd hebben dat er een arrestatiebevel tegen u zou bestaan. Hierna zou u naar Chittagong gegaan zijn waar u nog verbleef van juni 2009 tot oktober 2009. U zou een schip naar Italië genomen hebben, waarna u doorreisde naar België. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw arrestatiebevel, uw geboorteakte en een brief van de "BNP".

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw bewering jarenlang een politiek activist voor de "BNP" te zijn. U kende vooreerst de correcte officiële naam van de "BNP" niet. U beweerde dat "BNP" voor "Bangladesh National Party" staan, terwijl de eigenlijke naam "Bangladesh Nationalist Party" is (gehoorverslag CGVS p. 4). Voorts verklaarde u foutief dat de "BNP" zowel tussen 1996 en 2001 als tussen 2001 en 2006 de nationale regering van Bangladesh vormde (gehoorverslag CGVS p. 4). Tussen 1996 en 2001 was het immers de Awami League die de regering vormde. Dat u deze elementaire zaken niet weet, breekt de geloofwaardigheid van uw politiek profiel volledig af. U verklaarde gedurende 15 jaren "office secretary" geweest te zijn. Er werd u gevraagd wat deze functie concreet inhield, maar u bleef zeer vaag en oppervlakkig. Uiteindelijk gaf u aan dat u eigenlijk niet zo veel tijd had voor politiek, dat u soms wel maanden niet politiek actief was en dat uw functie eigenlijk een lege doos was (gehoorverslag CGVS p. 5). Dat u omwille van uw politieke activiteiten vervolgd zou worden is dan ook ongeloofwaardig.

Dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging ongeloofwaardig is, blijkt ook uit volgende vaststellingen. Ter ondersteuning van deze vrees legde u een arrestatiebevel voor. U kon dit voorgelegde juridische document echter niet ondersteunen met oprechte verklaringen. Zo wist u niet waarvoor u juist aangeklaagd wordt, noch wist u iets over de aanklacht waar dit arrestatiebevel logischerwijze aan vasthangt. U beweerde over dit arrestatiebevel te weten sinds eind mei 2009 en u bleef nog in Bangladesh tot oktober 2009, maar gedurende deze meerdere maanden ondernam u geen enkele stap om meer te weten over uw juridische situatie (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook nadien hield u deze aanklacht niet in de gaten. U heeft er dan geen idee van welke juridische verwickelingen zich in deze zaak zouden kunnen hebben afgespeeld gedurende de laatste twee jaren. Hoewel u beweerde dat een advocaat u deze kopie van het arrestatiebevel bezorgde, kent u zijn naam niet en contacteerde u hem nooit persoonlijk. U deed dan ook geen enkele moeite om andere juridische documenten in handen te krijgen. U weet niet of er al een vonnis werd uitgesproken. Uw totale onwetendheid over uw juridische situatie, breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging volledig af. Er mag van u immers minstens verwacht worden dat u duidelijk kunt aangeven waarom men u zou willen arresteren. Bovendien mag er ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit arrestatiebevel. Zo verklaarde u dat u over het bestaan van dit arrestatiebevel op 20/05/09 werd gewaarschuwd, maar uit het document zelf blijkt dat het pas werd opgesteld op 02 juni 2009 (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw verklaring dat u eigenlijk getipt werd over een mogelijk arrestatiebevel dat tegen u uitgevaardigd zou kunnen worden, is onafdoende. Daar noch uw verklaringen omtrent uw politiek profiel, noch uw beweerde juridische problemen, geloofwaardig waren, kan er geen geloof worden gehecht aan het geheel van uw asielrelaas.

Tenslotte kunnen er ook twijfels geuit worden bij uw vluchtroute. U verklaarde op twee weken tijd per schip van Bangladesh naar Italië gevaren te zijn. U kon echter geen enkel detail over dit schip, zoals de naam, kleur, vlag, vracht, bemanning, enz. verschaffen buiten een algemene bewering dat het om een vrachtschip ging (gehoorverslag CGVS p. 4). Deze stereotiepe verklaring is een weinig overtuigende of doorleefde beschrijving van wat een zware reisroute is. Er kan dan ook maar weinig geloof aan worden gehecht. Gezien bovenstaande vaststellingen komt u dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw geboorteakte zonder foto vormt immers geen sluitend bewijs van uw identiteit. De "BNP"- brief kan gezien de lacunaire verklaringen betreffende uw politieke engagement de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De authenticiteit van uw arrestatiebevel mag betwijfeld worden.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker verwijst naar de materiële motiveringsplicht en geeft aan dat de bestreden beslissing afdoende moet gemotiveerd zijn en de redenen die worden opgegeven moeten in feite en in rechte evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert aan dat de argumenten van de commissaris-generaal niet relevant zijn wat betreft zijn effectieve vervolging die hij vreest wegens zijn politieke en zakelijke verbondenheid met BNP, wat een doorn in het oog was voor de lokale Awami League. Verzoeker licht toe dat hij hierdoor fysiek werd belaagd en hij zijn professionele zaak verloor en er een valse strafklacht tegen hem werd opgezet. Verzoeker argumenteert dat waar er wordt gesteld dat zijn relaas ongeloofwaardig is omdat hij geen grote politieke kennis heeft, noch bijzonder juridische kennis omtrent het arrestatiebevel dat hij heeft neergelegd er wordt voorbij gegaan aan de essentie van de ingeroepen vrees. Verzoeker benadrukt dat hij niet betwist dat hij niet erg politiek actief was en na zijn vlucht niet veel meer af weet van deze vervolging maar het voor hem er enkel op aan kwam dat hij gevlucht is. Daar hij de mening is toegedaan dat hij toch niets kan opbrengen tegen het dictatoriaal bewind van Awami League, ook niet op juridisch vlak, tracht hij nu hier zijn leven uit te bouwen. Verzoeker stelt verder dat het hem niet meer interesseert of men hem nu in zijn land na zijn vlucht nog verder straft en hoe, aangezien hij weg is en niet wil en niet kan terugkeren.

Vervolgens voert hij aan dat hij niet omwille van zijn politieke activiteiten is gevlucht, maar wel omwille van zijn lokale loyaliteit ten aanzien van BNP en het zakelijke voordeel dat hij daarmee deed. Omwille van die reden wilden de leden van de Amawi League hem uit de weg ruimen en het relevante daarbij is volgens verzoeker dat daartegen in Bangladesh geen effectieve bescherming mogelijk is nu autoriteiten, ook juridisch, allen de belangen van de Awami League behartigen en dus niet de minste onafhankelijkheid garanderen. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal dit element geenszins in overweging heeft genomen en verzoeker meent dan ook dat zijn concreet gedetailleerd en chronologische feitenrelaas niet kan worden afgewezen omwille van de geringe politieke en juridische kennis van verzoeker omdat dergelijke kennis niet relevant is ter beoordeling van zijn asielaanvraag en zijn vrees voor vervolging.

Tot slot wijst verzoeker er nog op dat "twijfels" betreffende zijn vluchtroute volstrekt irrelevant zijn temeer alleen twijfels nooit voldoende zijn om een vast en zeker besluit te vormen.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, zowel in feite als in rechte en de motivering niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker vraagt de Raad dan ook het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan worden erkend en eveneens niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal motiveerde dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij jarenlang een politiek activist was voor de BNP daar hij dienaangaande heel vage of foutieve verklaringen heeft afgelegd. De commissaris-generaal motiveerde eveneens dat verzoeker geen oprechte verklaringen heeft afgelegd wat betreft het neergelegde arrestatiebevel. Ook de verklaringen van verzoeker omtrent zijn vluchtroute werden niet geloofwaardig geacht.

De motivering moet als geheel worden gelezen van de voormelde opgesomde motieven en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat waar verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal

gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad dient te benadrukken dat uit het verhoorverslag van 14 april 2011 blijkt dat verzoeker verklaarde betrokken te zijn geweest bij de BNP; dat hij voor een vooraanstaand politicus zou hebben gewerkt en op zijn kantoor door mensen van Amawi League te zijn aangevallen.

Gelet op deze bewering kan er van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige toelichting kan geven omtrent deze elementen die toch tot de kern van zijn asielrelaas behoren, daar uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat hij zijn beweerde vrees voor vervolging linkt aan zijn politieke activiteiten bij de BNP.

Het gegeven dat verzoeker zelfs niet de juiste officiële naam kan geven voor de afkorting "BNP" is een element die de geloofwaardigheid van verzoeker aantast. Ook aangaande de vraag wanneer de "BNP" actief is geweest in de nationale regering antwoordde verzoeker foutief, terwijl verzoeker, gelet op zijn bewering toch lange tijd actief zou zijn BNP, hiervan toch op de hoogte zou moeten zijn. Ook het gegeven dat verzoeker geen concrete invulling kon geven van zijn functie als "office secretary" is een element die zijn geloofwaardigheid aantast. De bewering van verzoeker dat hij jarenlang een politiek activist is geweest voor de BNP is niet geloofwaardig. Het feit dat verzoeker omwille van zijn politieke activiteiten vervolgd zou worden is bijgevolg eveneens niet geloofwaardig. Dit betreffen toch duidelijke kernelementen van zijn asielrelaas.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat verzoeker geen oprechte verklaringen aflegde aangaande het neergelegd arrestatiebevel vindt steun in het administratief dossier. De Raad verwijst dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

"(...)Ter ondersteuning van deze vrees legde u een arrestatiebevel voor. U kon dit voorgelegde juridische document echter niet ondersteunen met oprechte verklaringen. Zo wist u niet waarvoor u juist aangeklaagd wordt, noch wist u iets over de aanklacht waar dit arrestatiebevel logischerwijze aan vasthangt. U beweerde over dit arrestatiebevel te weten sinds eind mei 2009 en u bleef nog in Bangladesh tot oktober 2009, maar gedurende deze meerdere maanden ondernam u geen enkele stap om meer te weten over uw juridische situatie (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook nadien hield u deze aanklacht niet in de gaten. U heeft er dan geen idee van welke juridische verwickelingen zich in deze zaak zouden kunnen hebben afgespeeld gedurende de laatste twee jaren. Hoewel u beweerde dat een advocaat u deze kopie van het arrestatiebevel bezorgde, kent u zijn naam niet en contacteerde u hem nooit persoonlijk. U deed dan ook geen enkele moeite om andere juridische documenten in handen te krijgen. U weet niet of er al een vonnis werd uitgesproken. Uw totale onwetendheid over uw juridische situatie, breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging volledig af. Er mag van u immers minstens verwacht worden dat u duidelijk kunt aangeven waarom men u zou willen arresteren. Bovendien mag er ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit arrestatiebevel. Zo verklaarde u dat u over het bestaan van dit arrestatiebevel op 20/05/09 werd gewaarschuwd, maar uit het document zelf blijkt dat het pas werd opgesteld op 02 juni 2009 (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw verklaring dat u eigenlijk getipt werd over een mogelijk arrestatiebevel dat tegen u uitgevaardigd zou kunnen worden, is onafdoende. Daar noch uw verklaringen omtrent uw politiek profiel, noch uw beweerde juridische problemen, geloofwaardig waren, kan er geen geloof worden gehecht aan het geheel van uw asielrelaas.(...)"

De loutere stelling van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij niet akkoord gaat met dit motief is uiteraard niet afdoende om de motivering op dit punt om te keren. Bovendien betreft een arrestatiebevel die wordt neergelegd ter staving van een asielrelaas uiteraard wel een element dat zou kunnen aantonen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien kan er worden opgemerkt dat verzoeker geen toelichting kon geven over zijn juridische situatie, maar dat hij ook niet eens wist waarvoor hij aangeklaagd werd of wat de aanklacht precies inhield. De commissaris-generaal stelt terecht in de bestreden beslissing: *"(...)Uw totale onwetendheid over uw juridische situatie, breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees volledig af.(...)"*

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen aldaar die bij hem een reële vrees voor

vervolgning doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolgning bestaat in hoofde van verzoeker.

De Raad concludeert eveneens dat de vaststelling dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegde omtrent zijn politiek profiel en omtrent zijn juridische problemen een doorslaggevend element is waardoor zijn geloofwaardigheid wordt aangetast. Bovendien betwist verzoeker deze motieven niet, maar poogt hij aan te tonen dat deze elementen "op zich" niet relevant zijn ter beoordeling van zijn asielaanvraag.

De post factum argumentatie van verzoeker waar hij stelt: *"(...) Het is niet omwille van zijn politieke activiteiten op zich, eng beschouwd dat hij vervolgd werd, wel omwille van zijn lokale loyaliteit t.a.v BNP en het zakelijk voordeel dat hij daarmee deed; daarom wil Awami League behartigen en niet de minste onafhankelijk garanderen. (...)"*, doet hoe dan ook geen afbreuk aan wat reeds is uiteengezet en waaruit blijkt dat verzoeker zeer vage en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn bewering dat hij politiek actief was voor de BNP. Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij een zaak had en meestal werkte in zijn zaak, doch verklaarde hij tevens al van zijn studententijd lid te zijn van BNP en dus politiek actief was. De verwerende partij kan redelijkerwijze verwachten van verzoeker dat hij toch enige toelichting kan geven omtrent zijn beweerde jarenlange activiteiten bij de BNP, temeer verzoeker deze activiteiten bij de BNP zelf linkt aan zijn beweerde vervolgning door de Amawi League en nationale bescherming niet mogelijk acht door de overheid die enkel de belangen van de Amawi League zou behartigen. De Raad concludeert dan ook dat er gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor vervolgning in de zin van de Conventie van Genève.

Waar verzoeker stelt dat "twijfels" bij de vluchtroute volstrekt irrelevant zijn temeer alleen al juridische logica twijfels nooit voldoende zijn om een vast en zeker besluit op te gronden, dient de Raad er toch op te wijzen dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis wat kan toelichten, gelet op de bewijslast die rust op de schouders van verzoeker en in het geval van verzoeker kan eveneens verwacht worden dat verzoeker enige details over het schip waarmee hij naar hier is gekomen kan geven. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolgning overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS